

(6138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

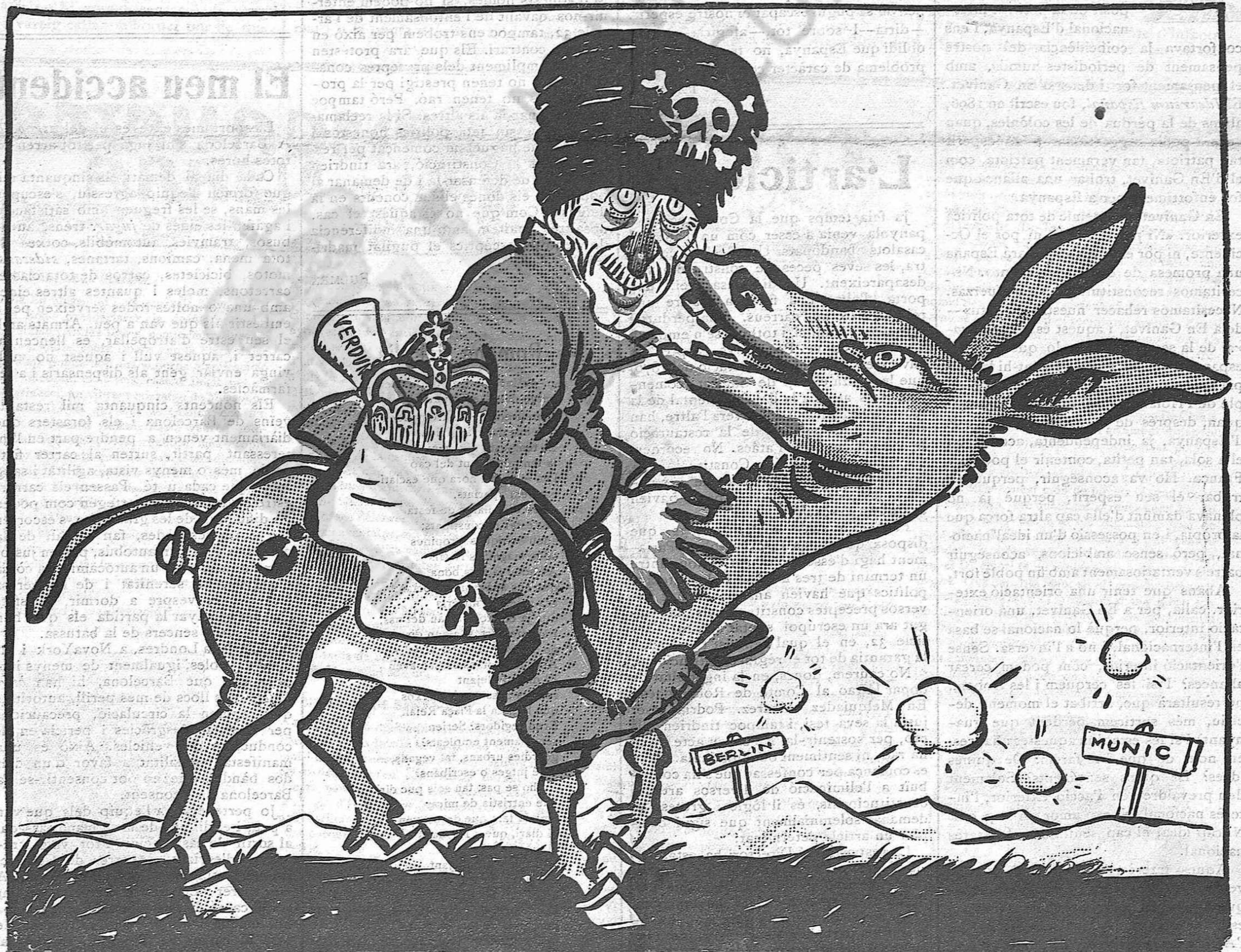
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA TORNADA DE L'EX KRONPRINTZ

L'ase.—Noi, em sembla que ja hi tornem a ésser! Només fas que arribar, i adéu tranquil·litat!

Els figurins de fora

Dies enrera, un periòdic, fanàtic partidari de Benet Mussolini, publicava una caricatura que volia significar que després de la marxa de les camises negres sobre Roma, de la qual ja ha fet un any, els polítics i els governants de tots els Estats prenen exemple i model dels actes i les idees del cèlebre italià. El dibuixant havia posat al cap de Mussolini amb la tapa del cervell oberta, i en el caire de la circumferència que així resultava, s'hi asseien Anglaterra, França, Alemanya, Espanya, etc., etc. Cada una d'aquestes nacions pescava amb canya dins la cerebral mar ideològica de Mussolini convertit en el gran dipòsit d'idees i de procediments.

Podrà haver-hi en aquesta caricatura una pueril expressió de la vanitat italiana; però posa de relleu un fet innegable, i és la irradiació del feixisme, sobre tot en l'aspecte personal, o sigui del mussolinisme, damunt l'Europa. En realitat, l'Europa d'avui està hipnotitzada per dos figurins: el de Lenin i el de Mussolini. Miren les extremes esquerres cap a Rússia, i les dretes cap a Itàlia. Roma i Moscou són les dues capitals ideològiques del món. I aquesta és la tragèdia de l'Europa d'ara: quan vol fugir de Moscou va a parar a Roma, i quan vol fugir de Roma va a parar a Moscou.

Velles lectures

Rellegim aquests dies el *Idearium Español* de l'Angel Ganivet, a propòsit de la política internacional d'Espanya, i ens confortava la coincidència del nostre pensament de periodistes humils, amb el pensament fort i dens d'En Ganivet. El *Idearium Español*, fou escrit en 1896, abans de la pèrdua de les colònies, quan encara podia suggerir a un esperit tan patriota, tan verament patriota, com el d'En Ganivet, trobar una aliança que fos enfortiment per a Espanya.

En Ganivet era enemic de tota política exterior. «Ni por el Norte, ni por el Occidente, ni por el Oriente, hallará España una promesa de engrandecimiento. Necesitamos reconstituir nuestras fuerzas. Necesitamos rehacer nuestro espíritu» — deia En Ganivet, i aquest és el leit motiv de la seva obra. Tot lo que no sigui espanyolitzar Espanya, cercant-hi la pròpia força, era quimèric. I retrèia l'exemple de l'Holanda de Guillem d'Orange, quan, després de la batalla amb els reis d'Espanya, ja independenta, aconseguí, ella sola, tan petita, contenir el poder de França. Ho va aconseguir, perquè va trobar el seu esperit, perquè ja no planava damunt d'ella cap altra força que la pròpia, i en possessió d'un ideal nacional, però sense ambicions, aconseguir batre's ventajosamente amb un poble fort.

Abans que tenir una orientació exterior, calia, per a En Ganivet, una orientació interior, perquè lo nacional se basa en l'interior, i no a l'inversa. Sense l'orientació interior, com podem cercar aliances? I si les cerquem i les trobem, no resultarà que, arribat el moment decisiu, més sortirem perdent que guanyant? I si les establim aquestes aliances, en nom de què ho farem? De quines idees? De quins sentiments? Solament deu prevaldre, en l'acció exterior, l'interès nacional. Ni cap amor, ni cap odi. Ni cap idea, ni cap sentiment. L'interès nacional.

Aquest interès, el trobava, En Ganivet, no en cap política mediterrània, ja que Espanya, malgrat el seu Llevant, no està ficada en el Mediterrani, ni en l'Àfrica, on sense un esperit, ni una força, no farem més — diu En Ganivet en 1896

—que obrir la porta an els europeus negociants, sinó una confederació intel·lectual i espiritual, primer, entre Espanya i Portugal, després entre Espanya i Amèrica. Pensi's — afegia — que sempre hem estat grans pel nostre esperit, més que per la nostra força.

Angel Ganivet, ignorem si avui rectificaria les seves idees. Es de creure que no, perquè, avui més que ahir, Espanya està necessitada de més esperit que de força fictícia. Tanquem totes les sortides per on se pugui escapar el nostre esperit. — diria — I sobre tot, — afegiria — no se oblidí que Espanya, no té pendent cap problema de caràcter continental.

PARADOX

L'article 32

Ja feia temps que la Constitució espanyola venia a ésser com un d'aquests casolats abandonats. Una després de l'altra, les seves peces de construcció van desapareixent. Un dia desapareix una porta, l'altre una finestra, l'altre una reixa, l'altre uns carreus. S'ha perdut el respecte a l'edifici, i tothom se'n emporta allò que li convé. Pocs anys després de haver-se aprovat la Constitució del 1876, que legalitzà el cop de Sagunt, començaren els atacs a la llei fonamental de la monarquia. Un article darrera l'altre, han sofert en el període de la restauració borbònica, injúries i atacs. No recordem ara quants articles té la Constitució. Estem segurs que dels articles de més importància, les tres quartes parts havien caigut en desús.

Però en quedava un, l'article 32, que disposa que quan sigui dissolt el Parlament hagi d'ésser convocat el nou dintre un termini de tres mesos. I els mateixos polítics que havien anat eliminant diversos preceptes constitucionals, han tingut ara un escrúpol sobtat davant l'article 32, en el qual han vist l'essència i la garantia de tot el règim constitucional.

No caurem, doncs, en la ingenuïtat de donar la raó al Comte de Romanones i En Melquiades Alvarez. Podria ésser justa la seva tesi, i tampoc tindrien ells raó, per sostenir-la. En el seu acte no hi ha raó, ni sentiment de ciutadania. Quan es comença per confessar que s'ha contribuït a l'eliminació de diversos articles constitucionals, és il·lògic i grotesc el demanar solemnialment que sigui complert un article determinat.

La resposta del Directori ha estat fàcil. Només li ha calgut recordar els acostumats procediments electorals que han imperat a Espanya en els darrers quaranta anys. La mateixa gent que ha fabricat els parlaments successius amb les eines vils de la compra de vots, de la coacció governativa i de la falsificació

de documents, ara tenen presses per elegir un parlament nou fet amb el mateix motllo.

Si hi hagués algun català còndid que es sentís entarnit davant l'invocació dels principis democràtics i de les llibertats constitucionals, caldrà recordar-li que governaven els liberals espanyols i que era ministre el Comte de Romanones i tenia En Melquiades Alvarez participació governant quan es celebraren les últimes eleccions de Diputats a Corts. Es que s'ha oblidat els casos ignominiosos de Figueres, de Torruella de Montgrí i tants d'altres similars? Es que s'ha oblidat aquell tristament cèlebre governador reformista de Girona, anomenat Lueje, que fou un model de funcionaris del règim vell? I s'ha oblidat també que quan els darrers creients en la bona te i sinceritat d'En Melquiades Alvarez varen escriure a aquest, protestant de la conducta del seu vassall polític, l'ex-president del Congrés seguí mantenint-li la seva confiança i el seu ajut?

Suposem que el Rei d'Espanya hagués atés el requeriment del Comte de Romanones i de Melquiades Alvarez, i que en el pròxim mes de desembre s'haguessin celebrat eleccions generals. Aleshores, aquests mateixos homes que tant volen vetllar per la democràcia i la Constitució, haurien reinicidit, si haguessin pogut, en els seus delictes antidemocràtics de falsificació i de compra de vots. I és per això, per a aconseguir aquest resultat, per reeditar les passades escenes de bandolerisme electoral, que els catalans i els homes d'esquerra han de arrengrer-se ara admirativament darrera del Comte de Romanones i d'En Melquiades Alvarez?

Però si no podem anar-nos-en darrera d'aquests homes, si no podem enter-nir-nos davant de l'enfonsament de l'article 32, tampoc ens trobem per això en el camp contrari. Els que ara protesten per l'incompliment dels preceptes constitucionals no tenen prestigi per la protesta. Ells no tenen raó. Però tampoc podem donar-la als altres. Si la reclamació l'haguessin feta polítics honestos i sincers, que haguessin començat per respectar ells la Constitució, ara tindrien ells el dret de defensar-la i de demanar al poble que els donés el seu concurs en la defensa. Com que no és aquest el cas, nosaltres guaitem amb una indiferència de neutrals escèptics el pugilat madrileny.

FULMEN

Romanç del dia

—Mare de Déu de la Gleva, verge dels Desemparats,

lliureu-nos de les trompades que ens donaran aviat. La tempesta que venia la tenim damunt del cap i en el punt i hora que esclati estarem avariats.

Adéu dies llargs de festa

per estar enconstipats;

adéu boniques propines

adéu magnífics regals.

Ai, adéu la vida bona

que ens anàvem emportant!

ara veiem la misèria

que ja ens toca arràn del nas;

i encara sort, si algun dia

no ens veiem engarjolats!

Així uns homes exclamaven

El diari fullejant

reunits dessota els porxos

que hi ha a la Plaça Reial.

Eren regidors? Serien

senzillament empleats?

guardies urbans, tal vegada,

o bé jutges o escriptors?

No ho se pas; tan sols puc dir-vos

que entristia de mirar

amb la fam que devoraven

el diari, que a les mans

el més desitjat tenia

bo-i anant-lo fullejant

i llegint amb veu tremolosa

quasi tots els titulars.

Els demés, que l'escoltaven,

llençaven de tant en tant,

uns así fondos que enternien,

sobre tot, en escoltar

la paraula esglaidora

que sonava a cada pas:

Inspecció a les Oficines

de la Casa Comunal.

Inspecció a les dependències

de l'Audiència i dels Jutjats.

Inspecció a la Bòqueria

i a tots els altres mercats.

Inspecció a l'Arrendàtaria

d'apremis municipals.

Inspecció al nous organismes

de la Mancomunitat,

a les taquilles dels teatres

a l'Escola del Treball,

a les llargues foradades

del gran Metropolità.

—Ara sí, aquells pobres deien.

que res tenim d'esperar.

Cóm viurem a Barcelona

tan i tan inspeccionats?

Ail haurem de tocar pipa.

o ens tindrem de subjectar

a menjar sempre pa amb oli,

i encara si es-dóna el cas

de trobar l'oli que ens calgui

per poguer-hi amaní el pa» —

De moment, res, ho confesso,

vareig sentir-me apenat

oïnt aquella musica

feta de gemecs i planyes.

Però després, recordant-me

que a tots aquells esgluiats

no els hi era el rei bon mosso

quan es trobaven a dalt

del candaler i sucaven

a tort i a dret sens parar,

fent dels empleus que tenien

o dels càrrecs populars

una mina inagotable

de peles, vaix exclamar:

—Mare de Déu de la Gleva,

Verge dels Desemparats;

a aquesta colla de plagues

no els volgueu escoltar pas!

No hi ha pas res que dejunin:

va pels temps que anaven farts!

FLOK

El meu accident

L'esport més extès és el del atropell. A Barcelona s'hi juga per tot arreu i a totes hores.

Cada dia al dematí els cinquanta mil que formen l'equip agressiu, s'escupen les mans, se les freguen amb satisfacció i agafen les eines de jugar: trens, autobusos, tramvies, automòbils, cotxes de tota mena, camions, tartanes, *sidecars*, motos, bicicletes, carros de tota classe, carretons, moles i quantes altres eines amb una o moltes rodes serveixen per a embestir als que van a peu. Armats amb el seu estre d'atropellar, es llenen al carrer i, aquest vull i aquest no vull, vinga enviar gent als dispensaris i a les farmàcies.

Els noucents cinquanta mil restants veïns de Barcelona i els forasters que diàriament venen a pendre part en l'interessant partit, surten al carrer fiats en la més o menys vista, agilitat i sang freda que cada u té. Passen els carrers estrets d'un brinçó, sortegen com poden les dificultats de les grans vies, s'escorren per entre les rodes, fan el salt de la garrotxa sobre un autobús, passen justos entre un tramvia i un autocamió, i a còpia d'enginy, de serenitat i de lleugeresa s'en van el vespre a dormir, satisfets d'haver guanyat la partida els que han pogut sortir sencers de la batussa.

A París, a Londres, a Nova York i als demés pobles, igualment de menys importància que Barcelona, hi han *bur-laderos*: als llocs de més perill, autoritats que regulen la circulació, precaucions per a evitar desgràcies i perícia en els conductors de vehicles. Això és una manifestà parcialitat a favor d'un dels dos bàndols que no pot consentir-se i a Barcelona no's consent.

Jo perteneixo a l'equip dels que van a peu, i el dilluns de la setmana passada, al sortir de casa decidit a tot, vaig atravesar d'esviaix el carrer del Comerç, prenent tota mena de precaucions. A mig carrer vaig tornar-me per a vigilar si del cantó de l'estació de França venia un enemic i al girar-me novament de cara al carrer de Tiradors, em veig al demunt un bulto que, de primera impressió, va semblar-me tot un tren del

Nord. Aquella bestia em donà una formidable empenta al pit i braç drets i em fa reboter violentment contra l'empedrat. Jo'm quedo a terra quiet esperant l'hora de la coca. Sortosament el xòfer d'allò, que només era un auto, va frenar fort, i tan sols una de les rodes va mossegar-me una cama dels pantalons, enduent-se tres trossets de panyo i deixant-me en canvi tres forats.

M'aixeco i, com un gos al sortir de l'aigua, m'espolso per a veure si queien gaires ossos a terra. Estava sencer, però la sang em rajava abundantment del cap. Anava a fer algunes reflexions, quan sento que m'agafen d'un bras, em tapen els ulls amb un mocador i em diuen:

— No s'espanti!

— No m'espanto, responc.

M'acompanyen a dins del mateix auto a gressor i el xòfer, més consternat que jo, exclama:

— Ho sento, senyor.

Jo li contesto:

— Os acompanyo en el sentiment.

Em porten a la Casa de Socorro. Allí m'ofereixen galantment una cadira que jo accepto, i després de rentar-me la ferida, una mica greu, que tenia sobre la cella i parpre de l'ull esquer, diu el metge:

— Aquest tanto no m'agrada gaire.

Jo'm sento la mar de satisfet al veure que'l metge i jo coincidim en el diagnòstic. A mí aquell tanto tampoc m'havia agradat gens.

Després d'enganxar-me al parpre un lleteret de metall, posar-me gassa i cotó fluix a la ferida i envenar-me el cap com si hagués de jugar a puput, el metge va preguntar-me:

— Té algun altre tanto al cos?

Tot jo em sentia golpejat i els genolls i els colzes hi notava sensació de sang, però vareig callar-m'ho per por de que,

si ho deia, farien despullar-me i sortiria d'allí com la mòmia d'un Ramsés qual-sevol. Vaig respondre:

— No, senyor. Només tinc aquest tanto.

— Vol donar-ne part?

— No, senyor. Jo faig com els de Reus, que per un tanto no diuen res.

— Doncs, ja està llest. Ara, el seu metge que li curi això cada dia.

Van agafar-me novament del braç i van conduir-me a l'auto.

— On vol que'l porti? va dir-me el xòfer.

Van venir-me temptacions d'aprofitar aquella invitació i fer-me dur a l'Exposició del Moble, però, tement abusar, vaig respondre:

— A casa meva.

Ja hi som. La mà de sempre m'agafà pel braç i m'acompanyà fins a l'escala. Allà pregó al meu conductor que'm deixi pujar sol per a no alarmar als de casa. El xòfer s'eseu novament i s'escorre sense esperar que jo el presentés a la família. Telefono a La Energía dient que un auto m'ha coaccionat, obligant-me a fer vaga i em poso al llit.

Als pocs moments sonà el timbre de la porta. Surt la meua filla i veu al seu davant a un home amb un plat de mató sobre les puntes dels dits de la mà esquerra i unes ulleres a la mà dreta.

— Es d'aquí un senyor que acaba de pendre mal?

— Sí, senyor.

— Bueno. Doncs, jo hi acudit desseguida al lloc del succés, i d'aquell senyor no'n quedava més que aquestes ulleres. Tingui.

— Gràcies. Tot lo demés ja ho tenim al llit.

— Ah!, sí? Me'n alegro.

I aquell bon ciutadà, amb el plat de mató a la punta dels dits, se'n va satisfet

de la seva bona obra, que jo agraeixo cordialment.

Ve el metge de casa. Dóna una re-passada al meu cos i el troba ple de blaus, nyanyos, verdancs, xiribecs i macadures.

— Tot això ja és curarà sol, diu. Veiam lo del cap.

Allò li va semblar més interessant i, possant-hi la seva ciència, en vuit dies va lograr que'm caigués la vena dels ulls.

I altre vegada, vigorós, àgil i decidit a tot, m'hi llençat de nou a la lluita sortint al carrer. Segueixo formant en les files de l'equip que va a peu, esperant que una bogeria de la sort em dongui els mitjos de tenir auto propi. Llavors, em llençaré a la via pública amb el meu trasto sense fre ni aturador, disposat com els guerreros, a morir matant.

JEPH DE JESPU

butja als fanàtics que de bon matí van a missa i després passen tot el dia maleint-lo i blasmant contra ell.

I consti, que aquest capellà fa caritat a pobres sien catòlics, sien radicals, com republicans. I això els treu de pugó a tota la colla de sagristanets que jesuíticament parlen amb ell fent-la gara gara i de trascantó el fereixen com feririen a Déu si baixés a la terra.

Pobra barriada! Pensa que hi tanta gentussa de dues cares!

A. R. J.

Conte d'enguany

Igual, igual que en un conte d'En Marinelló, aquells contes que parlen d'un tresor, d'un mal veí, d'un malalt de bona fe.

La rondalla és feu realitat en el poble de Sant Pere de Riudevittles. Era un home bo que vivia content del que tenia.

Era el mateix aquell bon home que no podia estar-se sense trescar, i això, avui dia, és cosa molt llegendària això de no parar mai.

Com una benedicció del cel, del cel obert a tots els veïns xafarders, es posà a esgratinyar la terra del celler per a clayar-hi troncs que aguantesin el banc d'una bota. Allò fou obra miraculosa, car el bon home trobà un tresor amagat, una gerra plena de dobles. Imagineu-vos el surt de l'alegria. Els seus ulls brillaven tant o més que les estrelles. Crits, enveges, i mala fe de dos veïns que denunciaren el fet amb l'ajuda del propietari de la casa.

I ja tenim a l'home engarxolat, sense les dobles i sense aquella tranquil·litat usurpa la pels veïns.

Tot anà com en un conte d'infants. Fins hi entrevingué el jutge, que va de-

SANTA EULÀRIA DE VILAPISCINA

Passen coses molt rares en aquesta terra, i els causants de la desgràcia són els de la crosta, però una crosta d'aquella que és pitjor que un cranc o la lepra. Tots els que es diuen catòlics i en fan mig ofici i fins ara eren una mena de rêmora de Sta. Eulària, s'han posat d'esquena contra el capellà del 'església, i saben per què: Doncs perquè l'ecònem és un home dels pocs que còrren i no es deixa trepitjar pels fariseus, i això els té desesperats. Els seus volien un home per a dominar-lo; fer-lo servir de baieta de diumenges, però el capellà, que és home fèrreny i amic de coses netes, se'l ha tret del davant i no ha volgut servir de joguina dels rabins eulariencs. Per això el poble sent estima al capellà, i re-

L'ANIVERSARI DEL FEIXISME

A Milà En Mussolini i els generals Balbo, Veschí i de Bono presentaren la desfílada de les forces feixistes en les festes commemoratives de la marxa triomfal sobre Roma i en la Plaça Major de Cremona tingué lloc una superba manifestació feixista celebrant el mateix, essent llegit pel diputat Farinacci, un vibrant missatge de Mussolini.

En Mussolini i els qui s'hi assemblen ens fan fàstic. És un vanitos ridícul: Basta veure'l fotogràbat amb aquesta «pose» orgullosa, més pròpia d'un tenor d'opereta que no pas d'un dictador. L'home que té la fatxenderia de fer-se fotografia amb el capot de «torero» damunt la falda i aixecant el cap, gros, rígit, altiu i superb, vol dir que és un pedant i que pel seu cap descomunal no hi passa gaire res més que despit i barra barrejats amb grosseria. Li van d'allò més bé els actes, en els quals pot ostentar la seva altiva investidura. Els catalans tenim un aforisme que diu: «Com més alts més animals».

Al veure la gran manifestació feixista de Cre-

mona i al veure aquella explanada de camises, em sembla que no hauria pogut menys que exclamar: «Ho veig molt negre!» En canvi els espanyols, si haguessin de portar una camisa d'uniforme em sembla que seria d'un bigarrat enlluernant, d'un violament baladrer d'aquells que fan mal d'ulls i amb tot i ésser tan violat i enlluernant és fàcil que per sota fos molt més negre que les camises dels feixistes. Ja, potser, tindrem ocasió de veure-ho, si és que veiem l'aniversari del moviment, perquè qui sap si serem vius aleshores.

L'origen de la camisa negra potser és una ombra de mort que passaria pel cap gros d'En Mussolini o l'idea d'aturdir l'enemic amb aquest espectacle tètric. Potser sí, però un meu amic, que té agudeses cèlebres, diu que la camisa negra té una gran aventatge, diu que si acàs «s'hi fan» nos'hi coneix. L'hipotètica camisa espanyola també tindria la mateixa, aventatge perquè éssent tan enlluernant, encara que s'hi fessin i s'hi fessin, tampoc ho veuríem. Entre camises negres i capes de «torero» En Mussolini ens fa més l'efecte d'un banastre qualsevol, que no pas del dictador de l'immortal Itàlia; però què hi farem? N'hi ha tants i tants de banastres en el món que no és pas En Mussolini sol, no.

LA CERIMONIA DE SANT SULPICI

En la capella del Seminari de Sant Sulpici de París, ha tingut lloc la consagració sacerdotal de vint-i-dós alumnes de l'esmentat Seminari. Tots els ordenats foren combatents durant la gran guerra, havent-hi, entre ells, quatre cavallers de la Llegió d'Honor, dos condecorats amb la medalla militar i deu amb la creu de guerra, un tinent coronel d'artilleria, sis tinentes i quatre sub-oficials.

Com se veu en el grabat, els ordenants ajeguts besen la terra. Ells que exposaren la vida i oferien la sang per la terra que els creà, besen la terra agermanant els sentiments cristià i el patriòtic.

No sé perquè em fa l'efecte de que han d'ésser tots ells uns sacerdots excel·lents, ben diferents

de la generalitat dels d'aquí. Els d'aquí—deixant de banda digníssimes excepcions—són una genteta panxa-contenta que no es preocupen gaire de res més que de vegetar i no els interessa gai-

LA CARICATURA A L'ESTRANGER

Jesus que torna i es troba davant d'un usurer. — Procura filar prim, animeta negra, que el món és de tots.

(Del Asino)

re el sentiment patriòtic del poble on viuen i alguns n'hi ha que tenen l'infamant atreviment d'anar contra de la terra que els aguanta. No saben que en l'acte solemni de la seva consagració, besaren la terra simbolitzant els dos grans ideals pels quals han de sacrificar-se: l'ideal cristià i el patriòtic, i molts d'ells no compleixen ni amb l'un ni amb l'altre, i l'últim l'entenen tan malament que fan fàstic. Ells que creuen que tota cosa vé de Déu i torna a Déu, ells que defensen la teoria de la creació, són els que tenen el deure sagrat i ineludible de defensar les modalitats terrenals i fer respectar els drets de les races i dels pobles completament diferenciats. Si això és obra de Déu, que fan els seus ministres indiferents sinó contraris d'aquesta obra?

Per això ens plau la nota eminentment emocionant dels ex combatents francesos que mentre eren ordenats pel Cardenal Dubois en el Seminari de Sant Sulpici, besaren la terra per la qual havien lluitat àrdidament.

UN DIPUTAT QUE VOL ÉSSER «BAILARINA»

El diputat francès Mr. Bernard s'ha empecat un nou sistema de fer campanya electoral; un sistema molt original, tan original com ridícul: fa un número de «varietés» junt amb una dansarina en el teatre de «Ba-Ta-Clan» (París). És un desgraciat aficionat als xistus. Fou aixordadorament xiulat. La seva gran il·lusió fóra la d'ésser una excel·lent «bailarina», per lo qual és donaria a tots els dimonis (si és que hi creu). Home, home, home! Senyor Bernard, éssent aficionat a la dansa no sé perquè perd el temps no anant a Espanya que el farien ballar de debò ara que tots els polítics ballen al compàs de l'espasa. No el trobem estrany, no, el cas d'En Bernard. Ja veureu: Acostumat als vots del sufragi que l'legí diputat, s'explica que lhagi imbuït la monomania de botar damunt les taules del teatre de «Ba-Ta-Clan.» No obstant, jo crec que en el Parlament espanyol la majoria dels diputats han evidenciat posseir més qualitats d'acròbates que no pas de polítics. D'acròbata a «bailarina» no hi ha gaire diferència pel cas. Res, aquest món de mones té cada cosa, que espetera, que anant tot al revés com va, jo encara confio veure que els diputats seran de pura afició política i les dansarines per elecció popular. De més verdes en maduren. Oh, i ara que el Directori té en projecte el donar vot a les dones. Qui sap, qui sap, si el senyor Bernard sense pensar-s'ho, és l'iniciador d'una nova era política universal que convertirà als parlaments en saló de «varietés» i els salons de «varietés» en tribunes polítiques. No vulgueu res amb res, prou coneixem polítics i camallars que no són pas gaire res més que croms de circ. Quina llàstima que no vingui una xiulada universal.

Obrers sense feina enterant-se de que s'apugen els queviures

Mussolini en una revista militar a Milà

